

Arrest

nr. 57 837 van 14 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 17 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Bakongo origine en afkomstig van Luanda. Sinds 2007 werkte u als verpleegster in een privékliniek in de gemeente Samba. U leerde er het echtpaar (A.) en (A.) kennen die eveneens in het ziekenhuis werkzaam waren. Op 25 juli 2010 ontmoette u het echtpaar die uw hulp vroegen bij de behandeling van twee gewonde familieleden. De volgende dagen ging u de twee mannen elke morgen verplegen bij het echtpaar thuis. Toen u op 30 juli bezig was met de verzorging viel de politie plots het pand binnen en arresteerde u samen met het echtpaar, de gewonde mannen en de eigenaar. Jullie werden naar het politiebureau in de wijk Golf gebracht waar u in een aparte cel werd opgesloten. Op 2 augustus werd u ondervraagd en vernam u dat de gewonde

mannen strijders van het Flec-Fac waren die ontsnapt waren uit de gevangenis en dat ook het echtpaar en de eigenaar hadden bekend dat ze tot het Flec-Fac behoorden. U werd ondervraagd over de verblijfplaats van een derde rebel die nog steeds voortvluchtig was en men eiste dat u algemene informatie over het Flec-Fac zou geven, maar u kon hier niets over zeggen. Uw ondervrager zei dat u beschuldigd werd van misdaden tegen de veiligheid van de Angolese staat omdat u Flec strijders heeft verzorgd en dat uw dossier zou worden overgemaakt aan de rechtbank. U werd gedurende uw verblijf in de gevangenis slecht behandeld en dagelijks geslagen. Op 8 augustus kwamen 's avonds twee agenten naar uw cel die u bevrijdden en naar het huis van uw tante in Cassenda brachten. De volgende dag kwam uw moeder naar het huis en vertelde u dat uw vader die ochtend vroeg was opgepakt en ondervraagd en mishandeld opdat hij uw verblijfplaats zou vrijgeven. U dook onder bij uw tante. Uw vader had in de gevangenis vernomen dat er een aanhoudingsbevel tegen u uitgevaardigd was en tijdens een bezoek zei hij aan uw moeder dat u moest trachten het land te verlaten. Op 5 september 2010 kwam uw moeder samen met uw oom en een smokkelaar genaamd Alex naar uw huis en gebood u zich klaar te maken om het land te verlaten. Dezelfde dag reisde u samen met Alex naar België waar u op 6 september 2010 aankwam. Op 8 september 2010 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gesteld te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de reden waarom u vervolgd werd door de Angolese autoriteiten totaal niet op een geloofwaardige manier onderbouwd zijn.

U stelde dat u werd aangehouden omdat u militairen van het Flec verzorgde en dat u werd beschuldigd een medeplichtige te zijn van het FLEC (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 5 november 2010, hierna CGVS, p. 7). U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken waarom u hiervan verdacht werd.

Er dient te worden opgemerkt dat u geen enkele band hebt met Cabinda en de onafhankelijkheidsstrijd die er zich afspeelt. Zo bent u geboren in Luanda en afkomstig van Huíge. U heeft nooit in de provincie Cabinda verbleven (CGVS, p. 2). De strijd van het FLEC is echter net een strijd van mensen van Cabindese afkomst die strijden voor hun onafhankelijkheid (zie landeninformatie). Uw aanwezigheid bij leden van het Flec tijdens de politie-inval was bovendien logisch te verklaren door het feit dat u daar was om gewonde personen te verzorgen, en u zodoende uw beroep van verpleegster aan het uitvoeren was (CGVS, p. 4 en p. 8). Verder is er geen enkel ander bewijs dat uw Flec medeplichtigheid kan ondersteunen (CGVS, p. 8). In de afwezigheid van een motief of bewijs is het derhalve zeer onwaarschijnlijk dat de politie u louter op basis van deze feiten zou verdenken van medeplichtigheid aan het Flec-Fac en veroordelen voor misdaden tegen de veiligheid van de staat (CGVS, p. 7).

Vervolgens, voor wat betreft de manier waarop u onopzettelijk bij het Flec betrokken raakte, is het uiterst bevreemdend dat het uw collega's waren die u vroegen om de gewonde mannen te verplegen (CGVS, p. 4). Immers, gezien zij zelf bekwaam waren om behandelingen te geven en de gewonden bovendien bij hen thuis verbleven (CGVS, p. 4), was het niet nodig om hulp van buitenaf te zoeken. Het is dan ook moeilijk te begrijpen dat zij dit onnodige risico zouden nemen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de politie u werkelijk zou associëren met het Flec en u hiervoor zou vervolgen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u over uw detentie en vlucht vage en weinig samenhangende verklaringen aflegt.

Uw beschrijving van het politiebureau is erg summier. Zo had u geen enkel idee hoeveel cellen, gevangenen of bewakers er in het politiebureau zaten en stelde dat u zich enkel uw eigen cel nog kon herinneren. U kon evenmin zeggen langs welke weg u ontsnapt was en wie de bewakers waren die u hielpen ontsnappen. U verklaarde hierover dat het allemaal snel was gegaan (CGVS, pp. 6-7). Dit zijn evenwel opvallend ontwijkende antwoorden voor iemand die meer dan een week in het politiekantoor vast zat en er bij volle bewustzijn uit ontsnapt is.

Voor wat betreft uw verblijf bij uw tante vertelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de politie op de hoogte was van het feit dat u zich daar schuilhield en u vervolgens het land verliet (zie vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 10 september 2010, hierna DVZ, punt 3.5, p. 2). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel dat de politie nooit heeft ontdekt waar u verscholen zat en u geen problemen kende tijdens uw verblijf bij uw tante voor u uit Angola vertrok (CGVS, p. 9).

Omdat uw verklaringen over essentiële elementen van de door u aangehaalde problemen, met name de reden waarom u vervolgd werd en over de omstandigheden van uw detentie en ontsnapping, niet aannemelijk zijn, kan er niet langer geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden.

De door u neergelegde kopie van uw kiezerskaart wijzigt bovenstaande vaststellingen niet. Het document bevat gegevens over uw identiteit waaraan hier niet meteen wordt getwijfeld. U legde geen documenten voor om het door u afgelegde reistrajec naar België te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster stelt dat zij getracht heeft om de autoriteiten te overtuigen dat zij enkel in het kader van haar beroep van verpleegster handelde, maar er werd toch besloten om haar voor de rechtbank te brengen.

Verzoekster argumenteert dat zij coherente en plausibele verklaringen aflegde, waarvan de elementen in diverse rapporten van gekende internationale organisaties teruggevonden worden. Hieruit zou blijken dat het Angolese leger misdaden begaat tegen Cabindese burgers en dat niet-Cabindese burgers gemakkelijk kunnen geassocieerd worden met hen indien ze hen steunen. Volgens verzoekster is het niet onwaarschijnlijk dat personen die de vijanden helpen ook als vijand worden beschouwd. Zij handelde tegen het belang van de Angolese autoriteiten waardoor zij als medeplachtige wordt beschouwd.

Verzoekster merkt tevens op dat het gebrek aan documenten ter staving van haar asielrelaas te wijten is aan de omstandigheden rond haar vlucht en verwijst naar punt 19 van de 'Note on burden and standard of proof in Refugee Claim', waarin gesteld wordt dat men bij de evaluatie van de gegrondheid van de vrees rekening moet houden met de persoonlijke situatie van de asielaanvrager, alsook met de ervaringen van familieleden, vrienden of personen die in een gelijkaardige situatie verkeren. In casu dient dan ook rekening te worden gehouden met het feit dat haar vader opgepakt werd nadat zij ontsnapt was.

Aangaande haar verklaringen met betrekking tot het echtpaar dat zij had leren kennen in het ziekenhuis, verklaart verzoekster thans dat zij nooit gesteld heeft dat het echtpaar in de kliniek werkzaam was, hoewel dit geschreven staat in het verslag van het interview. Volgens verzoekster heeft de tolk haar verklaringen niet correct vertaald. Zij zou hebben gezegd dat het koppel in de kliniek een behandeling 'volgde', als patiënten, niet dat zij behandelingen 'deden'. Dit zou tevens blijken haar latere verklaring dat zij het koppel opnieuw ontmoette op 25 juli, na haar werk, waardoor men zich kan afvragen waarom zij het koppel niet gewoon in de kliniek heeft gezien, in de veronderstelling dat zij collega's zijn.

Wat betreft haar detentie en ontsnapping, voert verzoekster aan dat zij alleen was in de cel en de cel niet mocht verlaten, waardoor zij niet veel details kon geven.

Aangaande de tegenstrijdigheid omtrent de vraag over de politie al dan niet op de hoogte was van haar verblijfplaats, stelt verzoekster dat de autoriteiten die haar zochten en die haar vader hebben gearresteerd, nooit geweten hebben waar zij verbleef. De politieagenten die haar geholpen hebben en haar niet zochten, wisten dit wel.

Ten slotte voert zij aan dat haar ten minste het voordeel van de twijfel moet worden toegekend indien nog twijfel zou bestaan over de geloofwaardigheid van haar relaas.

2.2.1. Verzoekster baseert haar vrees voor vervolging op het feit dat zij ten onrechte werd beschuldigd van misdaden tegen de veiligheid van de Angolese staat door het verlenen van medische hulp aan FLEC-strijders.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat elk begin van bewijs ontbreekt ter staving van haar relaas. Zij brengt geen documenten bij met betrekking tot haar beroep als verpleegster, haar arrestatie en die van haar vader, noch met betrekking tot de gerechtelijke procedures die volgens haar verklaringen tegen

hen zouden zijn opgestart. Er zou bovendien een arrestatiebevel ten aanzien van haar uitgevaardigd zijn. Verzoekster verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij documenten zou kunnen bezorgen door haar moeder hierover te contacteren, doch zij brengt tot op heden geen begin van bewijs bij (administratief dossier, stuk 4, p. 3, 5-6). De fotokopie van de kiezerskaart die zich in het administratief dossier bevindt, bevat slechts gegevens omtrent verzoeksters identiteit, welke niet ter discussie staat.

Verzoekster slaagt er voorts niet in aan te tonen dat zij daadwerkelijk geviseerd wordt door de Angolese autoriteiten, die haar onterecht zouden beschuldigen van betrokkenheid bij het FLEC om het enkele feit dat zij haar beroep als verpleegster uitoefende en hierbij zonder haar medeweten aanhangers van het FLEC behandelde.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt niet dat zij persoonlijk, noch haar familie, op enige wijze betrokken zijn bij de onafhankelijkheidsstrijd van Cabinda, hetgeen door verzoekster niet betwist wordt.

De bewering dat de Angolese autoriteiten haar aanzien als vijand, louter omwille van het feit dat zij hulp bood aan de vijand, onder verwijzing naar niet gepreciseerde 'diverse rapporten van gekende internationale organisaties', volstaat geenszins om *in concreto* aan te tonen dat verzoekster daadwerkelijk persoonlijk wordt vervolgd.

De geloofwaardigheid van haar relaas wordt daarnaast ook aangetast door diverse vaagheden en tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen.

De bestreden beslissing beschouwt verzoeksters verklaringen aangaande haar verblijf in de cel en de manier waarop zij is kunnen ontsnappen, terecht als te summier voor iemand die gedurende een week in het politiekantoor zou vastgezet hebben en met de hulp van twee politieagenten haar cel heeft kunnen verlaten. Van verzoekster mag redelijkerwijze verwacht worden dat zij dienaangaande duidelijke en concrete verklaringen aflegt. Dat zij haar cel nooit verlaten heeft vormt geen afdoende verschoningsgrond voor haar ontwijkende antwoorden. Integendeel, dergelijke bewering is in strijd met haar eerdere verklaring dat zij op 2 augustus 2010, de vierde dag, verhoord werd en daarna terug naar haar cel werd gebracht, waaruit kan worden afgeleid dat zij zich wel degelijk buiten haar cel heeft begeven (administratief dossier, stuk 4, p. 4). Wat betreft het aantal keren dat verzoekster zou verhoord zijn, zijn haar verklaringen bovendien evenmin coherent aangezien ze in de vragenlijst stelde dat zij op 2 augustus 2010 een eerste maal verhoord werd en dit daarna ook elke dag opnieuw gebeurde (administratief dossier, stuk 9, p. 2), terwijl zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf slechts één maal ondervraagd te zijn gedurende haar verblijf op het politiekantoor (administratief dossier, stuk 4, p. 7).

Ook omtrent haar arrestatie, meer bepaald het aantal personen dat aanwezig was in het huis en werd meegenomen door de politie, zijn verzoeksters verklaringen niet coherent. In de vragenlijst verklaarde zij immers: *"Op 30.07.2010 was ik naar het huis geweest van die mannen om hen te verzorgen. De politie viel daar plots binnen. We werden alledrie meegenomen"* (administratief dossier, stuk 9, p. 2), terwijl zij op het Commissariaat-generaal stelde dat *"Zowel ik, meneer (A). en mevrouw (A.), twee mannen en huisbaas zijn opgepakt."* (administratief dossier, stuk 4, p. 4).

Met betrekking tot de motivering in de bestreden beslissing aangaande de vraag of de politie al dan niet op de hoogte was van haar schuilplaats bij haar tante, verklaart verzoekster, in een poging om haar eerdere verklaringen alsnog op elkaar af te stemmen, dat enkel de politieagenten die haar hielpen ontsnappen wisten waar zij verbleef. Dergelijke *post factum* bewering volstaat echter niet om de vastgestelde incoherentie, die steun vindt in het administratief dossier, te ontkrachten.

In het kader van de devolutieve werking van het onderhavige beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de verzoeksters asielrelaas. Zij slaagt er niet in het bestaan van een vluchtelingenrechtelijke vrees in haar hoofde aan te tonen.

2.2.2. Verzoekster voert geen middelen aan met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de overige elementen in het dossier, toont zij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER